

sagde jeg ved Forelæggelsen. Den samme Stilling har jeg indtaget ved Lovforslagets første Behandling, og jeg kan tilføje, at fra det Øjeblik, da jeg foreslog mine Kolleger i Ministeriet, at jeg skulde bestræbe mig for at faa et Statslaan optaget, udtalte jeg ogsaa for dem, at samtidig maatte man med Nødvendighed gaa til at skaffe Dækning for Renter og Afdrag, og overhovedet maatte man se den Mulighed i Øjnene, at der maatte skaffes forøgede Indtægter i det kommende Finansaar, hvorledes dette nu end kunde ske. Intet Øjeblik har jeg haft ude af mit Hoved, at det var noget, som kunde komme, og for mig er det en overordentlig Tilfredsstillelse, at dette Tilsagn nu staar i Betænkningen og paa en saadan Maade, at Udvalget i Virkeligheden er samlet om det saaledes, at de forskellige Partier her i Salen er bundne til med yderlig Velvillie at modtage det Forslag om nye Skatter, som kan fremkomme fra Regeringen. Det er mig en stor Tilfredsstillelse, det skal jeg ikke nægte. Regeringen kunde nemlig meget vel vente, at Rigsdagen havde taget Statslaanet og siden havde sagt: „Saa, nu er det godt“, men at selv et saa udmærket Parti, som Partiet Venstre ikke paa samme Maade vilde have modtaget et Skattelovforslag med Velvillie. Man er imidlertid nu nødt til at tage imod et saadant med Velvillie, og jeg tror, man endda kan gaa noget videre. Der er vist Enighed om, at kommer der et Lovforslag om et nyt Statslaan, maa der ogsaa være Enighed derom i det høje Folketing. Naar der altsaa fremkommer et Forslag fra Regeringen om Skattepaalæg — jeg staar i saa Henseende uden nogen som helst Oplysning for det høje Ting om, hvad der kan være nødvendigt at foreslaa —, vil det være nødvendigt at skaffe Enighed til Veje om det. Det mener jeg ogsaa, at Situationen kræver. Det vil ikke være muligt, at vi her i Folketinget, hvis den sørgelige Tilstand, som nu er, vedbliver i Europa, skulde strides stærkt og lidenskabeligt om Skattepolitik.

I hvor stort Omfang der maa kræves Skattepaalæg, og paa hvilke Punkter disse vil blive foreslaet, derom kan jeg intet sige og vil jeg intet sige. At der allerede har været Overvejelser i den Anledning, og at Undersøgelser har været foretagne, kan jeg roligt sige, men jeg vil forbeholde mig alt paa dette Punkt. Jeg vil kun tilføje, at forinden Jul kan ærede Medlemmer ikke vente at se noget Skattelovforslag fra

Finansministeren; disse Maaneder er den mindste Tid, der kan kræves til Overvejelser og Udarbejdelser af Lovforslag i saa Henseende. Efter Nytaar er der maaske Mulighed for, at man har faaet større Erfaring, end man har i dette Øjeblik, at man kan have større Klarhed over den finansielle Tilstand her i Landet, end man har nu, maaske ogsaa — man tør jo haabe det — noget mere Kendskab til, hvornaar den nuværende Krig kan ende, og dette vil jo have en overordentlig stor Indflydelse paa, hvilket Lovforslag der kan fremkomme, hvor meget man bør kræve, og for hvor lang Tid. Det ligger nemlig meget nær, at man kan komme til Forslag om kun en midlertidig Skatteforhøjelse, en Skatteforhøjelse, der strækker sig over nogle Aar, medens man venter paa den store Skattedebat, som vi skal have i 1916. Der er mindre Grund i Øjeblikket til at tænke saa langt ud i Fremtiden, naar vi med Sikkerhed ved, at i Aaret 1916 skal Toldloven til Behandling i dette høje Ting.

Jeg har været nødt til at gøre disse Bemærkninger, fordi det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds ikke kunde nøjes med Udvalgets Ordfører, ellers kunde jeg have sparet dem. Paa den anden Side synes jeg, jeg skylder det ærede Medlem, min ærede Forgænger i Embedet, maaske ogsaa min ærede Efterfølger i Embedet, det Hensyn, jeg har taget til hans Ord ved denne Lejlighed.

N. Neergaard: Hvis man ikke vidste bedre, skulde man undertiden tro, at den højtærede Finansminister var en ualmindelig tungnem Mand. Jeg ved imidlertid bedre, og Tinget ved bedre, saa jeg skal nøjes med kort at konstatere, at jeg aldeles ikke har sagt, at Laanet var for stort i den Forstand, at Behovet var for stort. Jeg har indrømmet, at Behovet er det og mindst det, som den højtærede Finansminister har angivet i sit Lovforslag, men jeg har ment, at dette Behov kunde dækkes delvis paa en anden Maade end af Finansministeren foreslaet. Altsaa, den Henvisning til, at jeg skulde have ladet mig belære ved de Oplysninger, som er fremkommet om Kassebeholdningens Mangel paa disponible Beløb, har ingen Steder hjemme her, aldeles ikke. Den vilde kun have haft Ærinde til mig, hvis jeg havde benægtet, at der er Brug for de Penge, den højtærede Finansminister har krævet. Jeg har hele Tiden indrømmet, at der er Brug for dem, men jeg har ment,